

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 11.04.2002, sp. zn. 10 To 31/2002, ECLI:CZ:VSPH:2002:10.TO.31.2002.1

Číslo: 46/2003

Právní věta:

Je-li podáno odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně toliko do výroku o způsobu výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, pak odvolací soud podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen tohoto oddělitelného výroku rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. To platí za předpokladu, že odvolací soud neshledal důvod přezkoumat i jiné výroky napadeného rozsudku z důvodů uvedených v ustanovení § 254 odst. 2 tr. ř. *)

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 11.04.2002

Spisová značka: 10 To 31/2002

Číslo rozhodnutí: 46

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Řízení o odvolání

Předpisy: § 254 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze k odvolání obžalovaného J. M. proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 2. 2002 sp. zn. 2 T 94/2001 zrušil napadený rozsudek ve způsobu výkonu trestu odnětí svobody.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 2. 2002 sp. zn. 2 T 94/2001 byl obžalovaný J. M. uznán vinným trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. a) tr. zák. a odsouzen podle § 187 odst. 4 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání deseti let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle zjištění krajského soudu se měl dopustit trestného činu tím, že dne 13. 8. 2001 kolem 19.00 hod v opuštěném domě v Ž., vyrobil ze šťávy nezralých makovic opium, které podal J. V. v množství 1

ml a B. W. v množství nejméně 0,62 ml, kteří si tuto látku před obžalovaným ihned nitrožilně aplikovali, přičemž B. W. po aplikaci nejméně 0,25 ml v důsledku intoxikace opiem v ranních hodinách dne 14. 8. 2001 v zahradní chatce na zahrádce v Ž. zemřel.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný J. M., které zaměřil pouze proti výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody. Uvedl, že v jeho případě se nejedná o tolik narušeného a nebezpečného jedince, aby bylo nutno vykonat trest ve věznici se zvýšenou ostrahou. Tento závěr odůvodnil i tím, že přijal uložený trest odnětí svobody a během výkonu trestu je připraven podstoupit takové léčení, aby se zbavil drogové závislosti. Z tohoto důvodu jsou podmínky pro to, aby trest vykonal v mírnějším typu věznice, než-li kam jej zařadil krajský soud. V závěru proto navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen v části, ve které byl zařazen do výkonu trestu odnětí svobody do věznice se zvýšenou ostrahou, a aby odvolací soud rozhodl sám, že se obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazuje do věznice s ostrahou.

Vrchní soud v Praze podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost oddělitelného výroku rozsudku, proti němuž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad.

Z obsahu podaného odvolání nevyplývá nic, co by nasvědčovalo tomu, že v dosavadním řízení došlo k vadám, které by mohly mít vliv na správnost odvoláním napadeného výroku. Z hlediska vytýkaných vad nebyl ani důvod zabývat se správností jiných výroků napadeného rozhodnutí s ohledem na požadavky vyplývající z ustanovení § 254 odst. 2 tr. ř.

Je skutečností, že obžalovanému byl za trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. a) tr. zák. uložen trest podle § 187 odst. 4 tr. zák. v trvání deseti let.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. soud zpravidla zařadí do věznice se zvýšenou ostrahou pachatele, kterému byl mj. uložen trest za zvlášť závažný trestný čin (§ 41 odst. 2 tr. zák.), případně uložen trest odnětí svobody ve výměře nejméně osmi let. Krajský soud tedy při svém rozhodování postupoval výše uvedeným způsobem a přihlédl jen k zákonným podmínkám, které jsou výše uvedeny, a v odůvodnění napadeného rozsudku pouze konstatoval, že pro stanovení jiného způsobu výkonu trestu nebyly zjištěny podmínky, aniž tento svůj závěr odůvodnil.

Již krajský soud však zjistil, že obžalovaný vyrůstal bez matky a otec jeho výchovu nezvládal, a proto musel být umístěn i v ústavní výchově. Je skutečností, že k uvedenému jednání se plně doznal, a to i k tomu, že znal věk poškozených, a rovněž je skutečností, že trestné činnosti se dopustil ve věku blízkém věku mladistvých. Hledí se na něho, jako by nebyl soudně trestán, a podstatné je to, že dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody. I v rámci veřejného zasedání před Vrchním soudem v Praze uvedl, že lituje toho, co se stalo, a potřebnou léčbu nastoupí dobrovolně.

Vrchní soud v Praze sice na jedné straně pečlivě zvažoval závažnost trestného činu a je skutečností, že došlo k nenapravitelnému následku, avšak současně zvažoval povahu narušení obžalovaného. Zjistil, že především dosud nebylo na obžalovaného působeno ve výkonu trestu odnětí svobody a že i souhrn ostatních výše uvedených skutečností je takový, že je možno dojít k závěru, že náprava obžalovaného bude zajištěna i v mírnějším typu věznice, než kam má být pachatel zpravidla zařazen.

Z podnětu podaného odvolání proto Vrchní soud v Praze v napadeném rozsudku zrušil výrok o způsobu výkonu trestu odnětí svobody a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obžalovaného J. M. pro uložený trest podle § 39a odst. 3 tr. ř. zařadí do věznice s ostrahou. Jinak zůstal napadený rozsudek nedotčen.

**) Poznámka redakce: Pokud jde o další procesní postup odvolacího soudu, pak obecně platí, že věc v takových případech nelze vrátit soudu prvního stupně postupem podle § 259 odst. 1 t. ř. jen proto, aby rozhodl o způsobu výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody (tj. zařazení obviněného do příslušného typu věznice), a to jak s ohledem na zákonné předpoklady takového postupu vyplývající z výše uvedeného ustanovení, tak vzhledem k tomu, že výrok o vině a trestu (vyjma výroku o způsobu jeho výkonu) nabyl právní moci (srov. též rozh. č. 10/1997 Sb. rozh. tr.).*